

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Poláčkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **Mgr. M.S.**, bytom Š., zastúpeného advokátom JUDr. M., B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova č. 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KM-16/PK-2006 zo dňa 20.2.2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 167/2006-61 zo dňa 11.3.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 167/2006-61 zo dňa 11.3.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. KM-16/PK-2006 zo dňa 20.2.2006, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 683 zo dňa 13.12.2005 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného

zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s argumentáciou správnych orgánov, že v konaní žalobcu je potrebné vidieť porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a preto jeho prípadné ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď zneužil svoje služobné postavenie i vzniknutú situáciu a v úmysle získať neoprávnený prospech si vyžiadal a neskôr i prevzal od svedka finančnú hotovosť v sume 30.000,- Sk za to, že v predmetnej trestnej veci nebude nikto stíhaný. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti podľa krajského súdu treba vidieť v tom, že žalobca riadne nevykonával štátnu službu, neplnil si svedomite úlohy na úseku služobného zaradenia uložené mu zákonom, nezdržal sa konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu.

Krajský súd skonštatoval, že konanie prvostupňového orgánu i žalovaného bolo v súlade so zákonom pri zachovaní predpísaných lehôt a obe napadnuté rozhodnutia vychádzajú z objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci a preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal zrušenia napadnutého správneho rozhodnutia i personálneho rozkazu a vrátenia veci na ďalšie konanie. Namietal, že vo veci nebolo spoľahlivo preukázané konanie, ktoré mu je kladené za vinu a nebola dodržaná zásada prezumpcie nevinoty. Poukázal na judikát R 39/97 ako aj na komentár k § 32 Správneho poriadku, v zmysle ktorých až do okamihu, kým rozhodnutie o vine nenadobudne právoplatnosť, platí fikcia o nevine a preto považoval za nesprávne, keď krajský súd poukazoval v rozsudku na jeho trestné stíhanie, ktoré doteraz nebolo právoplatne ukončené. Dodal, že i podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa každé konanie (trestné konanie i konanie o prepustení zo služobného pomeru) riadi inými pravidlami a zákonmi a tieto konania sú od seba nezávislé.

Namietal, že konaním boli porušené základné práva chránené čl. 12 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a poukázal na skutočnosť, že svoju prácu vykonával po dobu 22 rokov vždy čestne, statočne, disciplinovane, teda tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha a nikdy sa nedopustil konania, za ktoré by mohlo byť voči nemu vyvodené personálne opatrenie - prepustenie zo služobného pomeru.

Na podporu svojho tvrdenia o nesprávnosti jeho prepustenia zo služobného pomeru poukázal na podnet p. Z., zaslaný Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, postúpený Vojenskej obvodovej prokuratúre v Bratislave, v ktorom táto uviedla, že bola príslušními PZ opakovane zastrašovaná, vydieraná a nahováraná na krivé svedectvo a krivú výpoveď voči nemu.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu trval na tom, že žalobca svojim konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, k čomu dospel po vyhodnotení všetkých zadovážených dôkazov, a to každý zvlášť a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom poukázal najmä na doslovný opis z legálneho záznamu informačno-technických prostriedkov. Rozsudok krajského súdu navrhol potvrdiť ako vecne správny.

V súvislosti s námietkou žalobcu o neukončenom trestnom konaní vyjadril názor, že konanie o prepustení zo služobného pomeru nemožno umelo spájať s trestným konaním, pretože zistenie, či sa žalobca dopustil trestného činu, je v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní. Na rozdiel od trestného konania však o prepustení zo služobného pomeru rozhoduje príslušný nadriadený, tento si robí vo veci vlastný úsudok a rozhoduje nezávisle na výsledku trestného konania, k čomu ho oprávňuje § 238 ods. 4 zákona. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na ustálený názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorého otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami tvoriacimi podklad pre personálne opatrenie, toto nie je závislé na rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní a nadriadený orgán je vybavený kompetenciou konať v personálnych veciach samostatne, bez povinnosti vyčkať na výsledok trestného konania. Dodal, že zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy alebo povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu.

Pripomenul tiež, že rozhodnutie R 39/97, na ktoré poukazoval žalobca, sa vzťahuje na preskúmavanie konaní o priestupkoch podľa zákona č. 372/1990 Zb., avšak nie na konanie o prepustení zo služobného pomeru, ktoré bolo realizované podľa zákona ako samostatné personálne konanie.

V súvislosti s namietaným porušením zásady prezumpcie neviny žalovaný konštatoval, že v konaní o prepustení policajta táto zásada neplatí a preukázanie viny resp. neviny žalobcu nezaväzuje správne orgány pre vlastné konanie a rozhodnutie, pretože sa zakladá na osobitných postupoch. V personálnom konaní sa rozhodlo len o tom, či žalobca zotrvá alebo nie v služobnom pomere.

Poukázal na to, že v personálnom konaní sa očakáva aktivita účastníka pri zisťovaní skutkového stavu veci, účastník svojou výpoveďou, návrhmi na vykonanie dokazovania má prispieť k jeho objasneniu a z pasivity účastníka sa vyvodzujú právne následky.

Žalovaný zdôraznil, že žalobca sa nemôže dovolávať ochrany v zmysle čl. 12 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože si sám svojim protiprávnym konaním spôsobil stratu zvoleného povolania. Konštatoval, že aktívne plnenie uložených úloh v Policajnom zbore vyplýva pre príslušníka priamo z § 48 ods. 3 zákona a žalobca celú svoju profesionálnu anamnézu negoval svojim protiprávnym konaním. Poukázal na § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, ktorý (i podľa ustáleného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy.

Trval na tom, že zodpovednosť policajtov je širšieho rozsahu, posudzuje sa prísnejšie, čo zodpovedá ich spoločenskému postaveniu. Každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojim povolaním a profesiou má byť svojim správaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, konanie policajtov sa pre služobné pomery posudzuje cez prizmu zloženej služobnej prísahy, z čoho vyplýva aj jeho postavenie v spoločnosti a preto by bolo v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý sa dopustil protiprávneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 OSP) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol ako príslušník Policajného zboru v hodnosti kapitána zaradený v štátnej službe vo funkcii vyšetrovateľ – čakateľ OVK ÚJKP OR PZ B.

Personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 683 zo dňa 13.12.2005 bol žalobca zo služobného pomeru prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona a to na tom skutkovom základe, že ako vyšetrovateľ čakateľ v ním vyšetrovanej veci trestného činu krádeže ČVS: ORP-1412/1-OVK-B2-2005 dňa 19.10.2005 po výsluchu svedka R. vo svojej kancelárii akceptoval jeho návrh na neformálne stretnutie a stretol sa s ním v bare v D. v B. a na tomto stretnutí žalobca ponúkol svedkovi pomoc, spočívajúcu v zabezpečení, aby nikto nebol v uvedenej trestnej veci stíhaný. Na otázku svedka, za koľko, dostal odpoveď, že bude súhlasiť s jeho návrhom. Svedok navrhol sumu 20.000,-Sk, ktorú ale žalobca zvýšil na 30.000,-Sk s tým, že všetko bude vybavené. Dňa 21.10.2005 vo svojej kancelárii žalobca opäť vyslovil pred svedkom svoju požiadavku na zaplatenie dohodnutej sumy za pomoc. Dňa 25.10.2005 svedok v kancelárii žalobcu vhodil obálku s dohodnutou sumou 30.000,-Sk pod matrac na posteľ, ktorý mu za tým účelom žalobca nadvihol.

Prvostupňový správny orgán na základe výsledkov vykonaného dokazovania, potom, čo sa oboznámil s dôkazmi obsiahnutými v spise IO Bratislava ÚIS PZ ČVS: ÚIS-408/IBA-PO-2005 a ako dôkazy použil najmä zápisnicu o výsluchu žalobcu, prepis rozhovoru medzi žalobcom a svedkom zo dňa 25.10.2005 z legálneho využitia informačno-technických prostriedkov, zápisnicu o ohliadke miesta činu a iné a zabezpečil si súhlasné stanovisko nadriadených žalobcu i príslušnej odborovej organizácie s prepustením žalobcu, dospel k záveru, že žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru a na ich čestnosti. Konštatoval, že by bolo v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, ak by v služobnom pomere bol ponechaný policajt, ktorý sa dopustil

korupčného konania, nehovoriac o tom, že už v minulosti mal opakovane problémy s dodržiavaním služobnej disciplíny.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy videl správny orgán v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď zneužil svoje služobné postavenie i vzniknutú situáciu a v úmysle získať neoprávnený prospech si za to, že zariadi, aby v predmetnej veci nebol nikto odstíhaný, vyžiadal od svedka finančnú hotovosť, ktorú mu tento na pracovisku žalobcu odovzdal; svoje sily a schopnosti teda nevynaložil na ochranu práv a majetku iného, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol.

Konštatoval, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď neplnil svedomite úlohy na úseku jeho služobného zaradenia uložené mu zákonom (§ 2 ods. 1 písm. a/ a § 87 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z.) a nariadením nadriadeného (čl. 1 a 5 prílohy k nariadeniu MV SR č. 3/2002), nezdržal sa konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zákona.

Personálny rozkaz napadol žalobca rozkladom z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu a nepostačujúcich dôkazov. Poukazoval na rozpor návrhu na prepustenie s usmernením sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR č. p. SPC-409-36/1-00 (v oblasti zabezpečenia dôkazov) a na to, že za dôkaz nemožno považovať uznesenie o trestnom stíhaní a dôvody prepustenia by sa nemali opierať len o toto uznesenie a výpoveď svedka.

Dôvodil tiež tým, že spisový materiál vo veci, ktorú vyšetroval, nijako nepozmenil, nekorigoval a na základe jeho spracovania bol podaný realizačný návrh na trestné stíhanie. V ďalšom namietal postup orgánov činných v trestnom konaní pri objasňovaní skutku, ktorého sa mal dopustiť.

Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu vyplýva, že nadriadený zabezpečil a vyhodnotil dôkazy svedčiace v prospech i v neprospech žalobcu a konštatoval, že žalobca svojim konaním naplnil dôvod prepustenia.

K námietkam žalobcu uviedol, že ani v napadnutom rozhodnutí ani v návrhu na prepustenie sa uznesenie o trestnom stíhaní nespomína a teda nebolo ani použité ako dôkaz. Uviedol, že ako dôkaz bola použitá zápisnica o ohliadke miesta činu, z ktorej vyplýva, že na mieste boli nájdené v obálke peniaze v sume 30.000,-Sk, ktoré žalobca prevzal. Dospel k záveru, že na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru boli splnené všetky zákonné podmienky, preskúmaním veci nezistil žiadne porušenie právnych predpisov, prepustenie bolo vykonané zákonne a dôvodne a napadnuté správne rozhodnutie bolo vydané na základe objektívne zisteného skutkového stavu veci a preto na rozklad žalobcu napadnutý personálny rozkaz zmenil vo výrokovej časti tak, že opravil údaje o trvalom pobyte žalobcu a v prvej vete odôvodnenia opravil údaj o spisovej značke trestnej veci, v súvislosti s vyšetrovaním ktorej sa žalobca dopustil skutku tvoriaceho prepúšťací dôvod, v ostatnom personálny rozkaz potvrdil.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 17 ods. 1 zákona občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa § 48 ods. 3 zákona policajt je povinný

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,
- f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

h) dodržiavať služobnú disciplínu.

Postup v konaní o prepustení príslušníka Policajného zboru upravuje zákon v ustanovení § 231 a nasl. Podľa § 233 zákona oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady (ods. 1).

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania (ods. 2).

Podľa § 238 zákona za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (ods. 1).

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka (ods. 2).

Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy (ods. 3).

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 4).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so skutkovými závermi krajského súdu, že v konaní o prepustení žalobcu správne orgány jednoznačne preukázali naplnenie prepúšťacieho dôvodu v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona.

Z administratívneho spisu je zjavné že v personálnom konaní bolo vykonané náležité dokazovanie legálnymi dôkazmi. Spáchanie skutku, ktoré je prepúšťacím dôvodom žalobcu, bolo jednoznačne preukázané predovšetkým z doslovného prepisu záznamu použitých informačno-technických prostriedkov. Pri ustálení porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom bolo potrebné vychádzať z vykonaných dôkazných prostriedkov, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že dokazovanie bolo riadne vyhodnotené a skutkový stav jednoznačne a riadne objasnený.

K námietke žalobcu vytykajúcej porušenie zásady prezumpcie nevinny je potrebné uviesť, že správne orgány svojimi rozhodnutiami o prepustení žalobcu zo štátnej služby nevyslovili, že je vinným zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa spáchaného v jednočinnom súbehu s trestným činom prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody, pretože objasňovanie trestných činov patrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Personálnym rozkazom a následným napadnutým rozhodnutím žalovaného sa rozhodovalo o ďalšom trvaní služobného pomeru žalobcu. Trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú dve odlišné konania, zverené zákonmi odlišným orgánom, upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie – prepustenie zo služobného pomeru. Prepustenie zo služobného pomeru realizoval nadriadený žalobcu nezávisle od zistení orgánov činných v trestnom konaní. Správne orgány vo veciach služobného pomeru policajtov majú totiž zákonom danú kompetenciu konať samostatne, nezávisle od výsledkov iného napr. trestného konania. Ani samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine resp. nevine žalobcu zo spáchania trestného činu nemôže mať žiaden vplyv na závery orgánov v personálnom konaní. Prípadný oslobodzujúci rozsudok taktiež neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu.

Treba tiež zdôrazniť, že pojmovými znakmi prepúšťacieho dôvodu v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona sú porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a skutočnosť, že ponechanie takéhoto príslušníka v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby; zákon však nepozná poľahčujúce okolnosti pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy a preto nemožno brať ohľad na to, ak si žalobca doteraz plnil svoje povinnosti riadne, bol čestný a disciplinovaný, najmä vzhľadom na to, že v danom prípade ide o preukázané korupčné správanie príslušníka Policajného zboru plniaceho úlohy na úseku vyšetrovania trestných činov, ktorého sa dopustil v súvislosti s touto činnosťou. Navyše treba poznamenať, že z prehľadu o odmenách a trestoch žalobcu vyplýva, že bol ako príslušník Policajného zboru viackrát potrestaný za porušenie služobnej disciplíny.

Za bezpredmetnú považoval odvolací súd námietku žalobcu o porušení ústavného práva na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň a práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, pretože – ako to správne skonštatoval žalovaný – sám žalobca si svojim konaním spôsobil stratu zamestnania a rovnako neprihliadol na .podnet p. Z. majúci podľa tvrdenia žalobcu spochybnit' jeho prepustenie, z dôvodu, že toto podanie nijako nevyvrátilo výsledky vykonaného dokazovania a preukázané korupčné správanie žalobcu .

Podľa názoru odvolacieho súdu bolo konanie žalobcu v správnom konaní dostatočne preukázané a dôvodne posúdené ako konanie v hrubom rozpore so služobnou povinnosťou a služobnou prísahou. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že žalobca zneužil svoje služobné postavenie i vzniknutú situáciu v úmysle získať neoprávnený prospech si za to, že zariadi, aby v trestnej veci nebol nikto stíhaný, teda svoje sily a schopnosti nevyňaložil na ochranu práv a majetku iného, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Porušenie služobných povinností v zmysle § 48 ods. 3 písm. a/, b/. f/, g/ a h/ zákona treba vidieť v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď neplnil svedomite úlohy na úseku jeho služobného zaradenia, nezdržal sa konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k názoru, že záver krajského súdu o tom, že boli splnené podmienky pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, bol správny, keďže postup a rozhodnutie žalovaného, ktorý konanie žalobcu posúdil ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ktorý zároveň logicky vyargumentoval, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, boli v súlade so zákonom.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. mája 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v .r.
predseda senátu